

הת (ראשון לציון) 2159-06-25 - מדינת ישראל נ' נורית חדי

ה"ת (ראשון-לציון) 2159-06-25 - מדינת ישראל נ' ע"י שלום ראשון-לציון

ה"ת (ראשון-לציון) 2159-06-25

מדינת ישראל

נגד

נורית חדי ע"י

ב"כ עו"ד בן נון

בית משפט השלום בראשון-לציון

[21.09.2025]

כבוד השופטת רבקה גלט

ע"י רפ"ק עו"ד ינקו

החלטה

לפני בקשה מיום 3.6.25 להארכת תוקף תפיסת מוצגים, המתייחסת לפריטים שנתפסו מידי המשיבה, במסגרת

חקירת פרשייה בה היא מעורבת כחשודה.

ההחלטה ניתנת לאחר שכבר התקיימו לפניי הליכים דומים במסגרת חקירתה של אותה פרשה, ואף ניתנו החלטות מנומקות בה"ת 23190-12-24 מד"י נ' אביאן (26.6.25) (להלן: "עניין אביאן"), ו-ה"ת 2153-06-25 מד"י נ' מזרחי (26.6.25).

כיוון שההליכים מעוררים סוגיות זהות, טענו ב"כ הצדדים בקיצור נמרץ, ונראה שנסמכו על הטענות שהועלו בעניין

אביאן ומזרחי. לכן, ולמען היעילות, יש לקרוא החלטה זו יחד עם שתי קודמותיה שבהן נערך דיון נרחב בסוגיות

הנורמטיביות העולות.

הרקע וטענות הצדדים

1. המשיבה חשודה בביצוע עבירות במסגרת חקירה רחבת היקף ורבת מעורבים, שעניינה בעבירות קשר לפשע, מרמה, הלבנת הון, זיוף, שימוש במסמך מזויף, מתן שוחד והתחזות, בנוגע לקבלת רישיונות נהיגה ותגי נכה לכלי רכב. ביום 9.12.24 נתפסו מידה הפריטים נושא הבקשה, והם עודם תפוסים בידי המבקשת. כיום, הפרשייה עודנה מצויה בחקירה, וטרם הוגשו כתבי אישום בגינה.

2. בחלוף 180 יום ממועד התפיסה, עתרה המבקשת להארכת תוקף התפיסה למשך 180 יום נוספים. התפוסים נושא המחלוקת הם: 4 דיסקים ניידים (דיסק און קי), 2 דיסקים קשיחים, ו-3 מכשירי טלפון.

3. המבקשת אישרה כי בוצעה על ידה פריקה מלאה של כל המכשירים והיא אוחדה בקבצי ההעתיקים. למרות זאת, התנגדה להשבה וטענה כי מדובר בפרשה מסועפת וחמורה, בהיקפים גדולים, ועדיין מתבצעות פעולות חקירה. בדיון שנערך, טענה כי באחד המוצגים (לא נמסר איזה מהם) ישנן ראיות המפלילות את המשיבה, וכי המוצגים תפוסים גם לצורך חילוט. כמו כן, הפנתה לע"פ 4481-14 פלוגי נ' מד"י (16.11.16), שם נדון מעמדו הראייתי של העתק מתוך ראייה דיגיטאלית. עם זאת, לאחר ששמעה את הערות בית המשפט, הודיעה המבקשת כי היא תסכים להשבת המכשירים בכפוף לכך שהמשיבה תצהיר על וויתור על טענות עתידיות מכוח כלל הראייה הטובה ביותר, וכן יימסר וויתור כנ"ל מטעם חשוד אחר בפרשה, שמואל חזן, שחומר מפליל נגדו מצוי באחד המכשירים התפוסים.
4. לצורך קבלת אישורו של חזן ניתנה דחייה, אך ביום 15.6.25 הודיעה המבקשת כי פנייתה אליו נתקלה בסירוב מצדו, תוך שמסר כי לא עשה דבר ואינו מוכן לחתום על שום מסמך. בשלב זה, עתרה המבקשת לדחיית הדיון, כיוון שביני לביני ניתנה החלטת בעניינו של אביאן, בה דנתי בסוגיית המשך התפיסה של מחשבים/טלפונים בחלוף 180 יום מתפיסתם, והוריתי על השבתם לחשוד. המבקשת הודיעה כי הוגש מטעמה ערר על אותה החלטה, וכי לדעתה יהיה בהכרעת בית המשפט המחוזי הנכבד, כדי להנחות מה יש לעשות בתפוסים, אף במקרה דנן.
5. נוכח הנימוקים, דחיתי את הדיון בבקשה עד לאחר הכרעת בית המשפט המחוזי, בעניין אביאן. ואולם, בסופו של עניין התברר כי הליך הערר (ע"ח 42206-07-25 מד"י נ' אביאן (לא פורסם)) הסתיים ביום 20.7.25 בהסכמות הצדדים, ללא שניתן פסק דין מנומק.
6. בדיון חוזר שהתקיים, עמדה המבקשת על טענותיה, לפיכך יש להכריע. הכרעה
7. קודם לכל, יש להבהיר כי אכן, נגד המשיבה קם חשד סביר למעורבות בפרשה חמורה במסגרתה התנהל מערך עברייני לשם הנפקת רישיונות נהיגה במרמה, עבור לקוחות שלא עמדו בדרישות על פי הדין, ולצורך כך בין היתר הוסדרה התייצבות של מתחזים לבחינות המעשיות (טסט) במקומם. בנוסף, הוסדרו תגי נכה עבור לקוחות שלא עמדו בתבחינים החוקיים, וזאת בין היתר תוך הפעלת המערך הרפואי מטעם משרד הבריאות, וזיוף מסמכים רפואיים, בדבר מחלות ונכויות שלא היו ולא נבראו. הרשת העבריינית פעלה על פני חודשים בשיטתיות רבה, תמורת תשלום, והביאה להנפקת רישיונות נהיגה ותגי נכה מזויפים, בהיקפים גדולים.
- עם זאת, על פי חומרי החקירה שהוצגו לעיוני במהלך שחודשים שחלפו, נראה כי חלקה של המשיבה מצוי בשולי הפרשה, ונוגע להפקת מסמך מזויף עבור החשודים העיקריים. לא הוצגו לפניי ראיות המבססות חשד למעורבות גבוהה שלה כחלק מן המערך העברייני המאורגן.

8. כעת יש לבחון את ההצדקה להמשך ההחזקה בתפוסים, לעת הזו, בחלוף מעל 280 יום ממועד תפיסתם. מעמדו המיוחד של טלפון כתפוס
9. בעניין אביאן הסברתי בהרחבה את ייחודיות מעמדם של תפוסים שהם בגדר "מחשב", ואת הוראות הדין בעניין חובת השבתם מכוח סעיף 32 לפסד"פ (בש"פ 5974/21 קובי נ' מד"י (10.1.22)). כמו כן, הפניתי לרע"פ 5440/16 מד"י נ' עמר (14.8.16) שם דן בית המשפט העליון בבקשה להשבת תפוסים שכללו מחשבים וטלפונים ניידים, וקבע כי אין לקבל טענות להארכת התפיסה לצורך הדיפת טענות עתידיות, אלא יש להעדיף את הדרך של העתקת החומר, תוך השבת המחשבים לידי בעליהם. הראיתי גם כי מצב העניינים בעניין פלוני ובעניין היימר (בש"פ 3154/21 היימר נ' מד"י (26.5.21) אליהם הפנתה המבקשת, היה שונה בתכלית, כך שאין ללמוד משם על הצורך להיעתר לבקשה בענייננו.
10. לאור רציונאליים אלה, ניתן היה לסיים את הדיון כאן, ולהורות על השבת התפוסים לאלתר. ואולם קודם לכן, אתייחס שוב בקצרה לטענות המבקשת בעניין כלל הראיה הטובה ביותר, ומטרת החילוט. אקדים ואציין כבר עתה, אינני מוצאת ממש בטענות אלה, הן מן הטעמים שפורטו בעניין אביאן, והן לאור פסיקתו החשובה של בית המשפט העליון לאחרונה ממש, בש"פ 901/23 בנימין נ' מד"י (6.7.25). להלן אבהיר עמדתי.
- כלל הראיה הטובה ביותר
11. כפי שנאמר בראשית הדברים, את עמדתי בנוגע לחששה של המבקשת מפני העלאת טענות עתידיות על פי כלל הראיה הטובה ביותר הבאתי באופן מנומק בהחלטה בעניין אביאן. בקליפת אגוז, סברתי כי מדובר בחשש שאין לו בסיס, שהרי המבקשת פעלה כדין בבצעה הליכי פריקה של המחשבים/הטלפונים על ידי נאמן מחשוב, ויש בידיה עותקים סדורים של כל התוכן. אם לא די בכך, המשיבה מצהירה כי היא מוותרת על כל טענת עתידית מכוח כלל הראיה הטובה ביותר.
12. בעניין אביאן, כמו גם כאן, לא הובאה מטעם המבקשת ולו דוגמא אחת למקרה שבו נזק ראייתי למאשימה כתוצאה מהחזרת מחשב/טלפון, כל אימת שבוצע הליך פריקה/העתקה כדין על ידי נאמן מחשוב. להיפך, ההלכה הפסוקה קובעת כי לאור ההתפתחויות הטכנולוגיות, התערער מעמדו של כלל הראיה הטובה ביותר, ואין כל פגם בהגשת העתק של מדיה דיגיטאלית. למעלה מזה, בעניין פלוני הורשע הנאשם על בסיס חומרים מוקלטים שרק העתקם נמסר למשטרה, לאחר שעבר אצל המתלונן וקרוביו מיד ליד, ולבסוף הוגש כראיה. ההכרעה המרשיעה ניתנה למרות שהמקור מעולם לא היה בידי גורמי החקירה, וחרף טענות שהעלטה ההגנה מכוח כלל הראיה הטובה ביותר. כמו כן, הפניתי למקרים רבים נוספים, בהם השתית בית המשפט הרשעה על תוכן מפליל שנפרק מתוך מחשבים, לרבות מצלמות אבטחה או טלפונים ניידים, ללא הגשת המחשב המקורי עצמו, תוך דחיית טענות לאי קבילות או העדר משקל של ראיות מוקלטות ומועתקות, בהתייחס לכלל הראיה הטובה ביותר.

עוד הראיתי שפעם אחר פעם נקבע כי בשנים האחרונות חלה שחיקה עד דק של כלל זה, בנוגע למדיה דיגיטלית, וככל שלא הוכחו עריכה, זיוף, או שיבוש של ההעתק/ההקלטה, יש לראותם כראיה קבילה לכל עניין (למשל: ת"פ (מח' חי') 57894-02-18 מד"י נ' אבו בכר (16.2.20); תפ"ח (ת"א) 53698-03-17 מד"י נ' בן דוד (9.9.21); תפ"ח (נצ') 28317-04-19 מד"י נ' פלוני (29.6.21); ת"פ (מח' ת"א) 40999-01-21 מד"י נ' בנימין (20.7.22); תפ"ח (חי') 54624-10-12 מד"י נ' גבידנוב (17.2.14); תפ"ח 47573-10-10 מד"י נ' מריח (27.12.11); תפ"ח (מרכז) 60638-11-21 מד"י נ' קדר (4.11.24)).

13. כאן המקום להדגיש, במסגרת הערר בעניין אביאן לא נקבע כי מסקנתי זו שגויה, הגם שהצדדים הגיעו שם להסכמה על הארכת התפיסה, משיקוליהם.

14. לאחרונה ממש ניתן פסק דין של בית המשפט העליון בע"פ 901/23 בנימין נ' מד"י (6.7.25), בו נדונה שאלת קבילותם של סרטוני מצלמות אבטחה, בהן נקלטו מעשי התעללות של הנאשמת כלפי פעוטות שהיו בטיפול. גם כאן טענה הנאשמת כי יש לפסול את הסרטונים שהוגשו מטעם המאשימה, שכן דובר בהעתקים שהופקו על ידי הורי הפעוטות מתוך הדיסק המקורי שמסרה להם מנהלת גן הילדים, וההעתקים בלבד הם שנמסרו לידי המשטרה והוגשו כראיה. הנאשמת טענה כי הסרטונים אינם עומדים בתנאי כלל הראיה הטובה ביותר, אך בית המשפט העליון דחה את טענותיה בשתי ידיים, למרות שברור היה כי הסרטונים הם הראיה המפלילה המרכזית: חלק מטענותיה של המערערת נגד הסרטונים שהוצגו, נסובות, הלכה למעשה, סביב כלל הראיה הטובה ביותר. ברם, כידוע, "בפסיקתו של בית משפט זה ניכר כרסום בכוחו של כלל הראיה הטובה ביותר, כאשר נרשמת מגמה להכיר בהעתק ראייה ככל שאין חשש לאמינותה" (בג"ץ 1433/18 פלוני נ' בית המשפט המחוזי באר שבע, פסקה 13 [נבו] (12.04.2018)). לאמיתו של דבר, השתרש בפסיקה הכלל, לפיו "בהיעדר חשש לאמינות ה'העתק', לא יהיה באי הבאת המסמך המקורי כשלעצמו כדי לכרסם בתשתית הראייתית של בעל הדין העושה בו שימוש" (ע"א 9622/07 הולין נ' קופת חולים כללית של ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל, פסקה 25 [נבו] (30.05.2010); כן ראו: ע"א 2449/08 טואשי נ' בנק מרכנתיל דיסקונט בע"מ [נבו] (16.11.2010); ע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565 (1993); ובאופן מפורט על יסודותיו של כלל זה, והתמורות שחלו בו בארץ ובעולם: ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 21-27 [נבו] (16.11.2016) (להלן: עניין פלוני)). כאמור לעיל - בענייננו נקבע שאין כל חשש כי הסרטונים לא משקפים באופן אותנטי את שהתרחש בגן, ובקביעה זו לא מצאתי עילה להתערב.

בנתון לאמור, בנדון דידן אין קושי ראייתי בקבילותם של הסרטונים שמתעדים את העבירות שבבסיס כתב האישום. כפי שנקבע בעניין פלוני, והדברים יפים גם בענייננו:

- “לאור ההתפתחויות הטכנולוגיות, המצמצמות את הפער שהיה בעבר בין מסמך מקור להעתקו, ולאור הגמשת כללי קבילות הראיות ומתן הדגש לשאלת משקלה של הראיה, אין עוד טעם מבורר לפסול העתק של הקלטה. זאת, ככל שבעל הדין, המבקש להגישו, מצהיר כי ההקלטה המקורית אינה ברשותו, וההעתק נחזה להיות העתק מהימן של אותה הקלטה. במצב דברים זה, יהא מקום לשקול את פסילת העתק ההקלטה כראיה, רק מקום בו המבקש את הפסילה, יציג ראיות קונקרטיות המעוררות חשש של ממש כי ההקלטה מזוייפת. אחרת, אין לפסול את ההקלטה, על יסודו של כלל "הראיה הטובה ביותר", וזאת בלבד. אין צריך לומר, כי השגות בדבר איכות ההקלטה או מהימנותו של המקליט יילקחו בחשבון בעת קביעת משקלה של הראיה” (שם, בפסקה 28)...
15. למקרא החלטות בית המשפט העליון בעניין פלוני ובנימין, ומאחר שלא נמצא כי שגיתי בעניין אביאן, אני סבורה כי גם במקרה דנן, אין כל מקום להארכת התפיסה במחשבים מכוח החשש הערטילאי להעלאת טענות עתידיות מצד מן דהו בעניין כלל הראיה הטובה ביותר. ודוק, מסקנה זו נלמדת מהחלטות בית המשפט העליון, בין אם נתן החשוד (או כל חשוד אחר) הסכמתו לוותר על טענות עתידיות שכאלה, ובין אם לאו. תפיסה למטרות אחרות
16. המבקשת טענה בדיון בשפה רפה כי התפיסה נחוצה גם "כדי לסיים את ההליכים" (פרוט' עמ' 3 ש' 20). ואולם, לשאלות בית המשפט היכן מצויה החקירה כיום, אילו פעולות חקירה בוצעו בחודשים האחרונים, ואילו פעולות נחוצות להתבצע לעת הזו במחשבים, לא היו בידה תשובות כלשהן. גם לא הוסבר מדוע לא בוצעו כל הפעולות הנדרשות עד כה, במהלך 280 ימי התפיסה שחלפו. יותר מזה, בדיון לא הוגשו שום חומרי חקירה חדשים, ואף לא נספח סודי עדכני שיבהיר מהן הפעולות שיש בכוונת המבקשת לבצע.
17. מן העובדה שעוד בתחילת ההליך הסכימה המבקשת להשבת המחשבים (בכפוף לווייתור המשיבה על טענות עתידיות לפי כלל הראיה הטובה ביותר), ולנוכח סתמיות הטענות בעניין צרכים חקירתיים, התקבל רושם ברור לפיו, לאמתו של דבר, כלל לא נחוצים המחשבים לצורך חקירתי. באופן דומה, ניתן ללמוד כי המשך תפיסתם אינו נחוץ אף מטעמים אפשריים אחרים כגון חשש לשיבוש החקירה, או למטרת חילוטם. יוצא אפוא, כי המטרה היחידה לשמה עותרת המבקשת להמשך התפיסה היא אותו חשש לטענות עתידיות במישור הראייתי, אשר קבעתי כי אין לו בסיס.
18. לפני סיום, אציין כי בהחלטה בעניין אביאן הובאה גם סקירה של המדיניות הנוהגת בבקשות דומות לזו שלפנינו, ועולה כי בדרך כלל נוהג בית המשפט להורות על השבת המחשבים, תוך העדפת זכות הקניין על פני טענות המבקשת, הן במישור הראייתי, והן במישור העונשי.
- סיכום
19. אני מוצאת כי טענות המבקשת אינן משכנעות, וכי התמשכות התפיסה של המחשבים בשלב זה, בצירוף העובדה שבידי המבקשת מצויים קבצי פריקה מלאים שערכם הראייתי שווה, מחייבים לתת את הבכורה לזכות הקניין של המשיבה. זאת גם אם לא ניתנה הסכמת חשודים אחרים לוותר על כלל הראיה הטובה ביותר.
20. בייחוד מתבקשת מסקנה זו, כשכבר חלפו מעל 280 יום ממועד התפיסה.
21. לפיכך, אני מורה כי המבקשת תשיב לידי המשיבה את כל התפוסים שבנדון, וזאת בתוך 14 יום מהיום. המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים.
- זכות ערעור כדין.
- ניתנה היום, כ"ח אלול תשפ"ה, 21.9.25, בהעדר הצדדים.